

Sygn. akt III KK 47/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie K. S.

skazanego z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.z 2012r. poz.1356 j.t.) i art. 145 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 11 marca 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B.

z dnia 23 października 2014 r.,

uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w B.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem nakazowym z dnia 23 października 2014 r. uznał obwinionego K. S. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2012r. poz.1356 j.t.) i art. 145 k.w. i za to w

myśl art. 9 § 1 k.w. na mocy ww. przepisu w zw. z art. 20 § 1 i 2 k.w. i art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu karę miesiąca ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin.

Od powyższego orzeczenia nie złożono w ustawowym terminie sprzeciwu, wobec czego uprawomocniło się w dniu 20 listopada 2014 r.

Kasację na korzyść od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, polegające na orzeczeniu wobec obwinionego za popełnienie wykroczenia określonego w tym przepisie kary miesiąca ograniczenia wolności w sytuacji, gdy czyn ten zagrożony jest jedynie karą grzywny.

Podnosząc ten zarzut, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co zważywszy na jej kierunek skutkowało jej uwzględnieniem w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, gdy wskazuje, że zaskarżony wyrok zapadł z rażąco obrazą przepisu prawa materialnego, tj. art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Rejonowy, uznając K. S. za winnego popełnienia wskazanego powyższej wykroczenia, wymierzył mu karę ograniczenia wolności, podczas gdy przepis powyższy tego rodzaju kary nie przewiduje. Wykroczenie w nim statutowane zagrożone jest tylko i wyłącznie karą grzywny. Ponadto orzeczenie kary nieprzewidzianej przez ustawę za dane wykroczenie implikowało dalsze uchybienia wyroku nakazowego, polegające na określeniu z mocy art. 21 § 1 k.w. obowiązku, o którym mowa w art. 20 § 2 pkt 2 k.w.

Trafnie również zauważa autor kasacji innego rodzaju uchybienie, jakim dotknięty jest zaskarżony wyrok nakazowy. W podstawie prawnej ukarania

powołano bowiem nie tylko stosowny przepis ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, lecz również art. 145 k.w., *notabene* także nie przewidujący orzeczonej przez Sąd Rejonowy kary, bez uzupełnienia opisu czynu o ustalenie, że sprawca zaśmiecał miejsce publiczne. Przytoczenie art. 9 § 1 k.w. wskazuje na przyjęcie, iż w sprawie zachodzi zbieg przepisów. Ta treść rozstrzygnięcia nie znajduje uzasadnienia w materiale dowodowym sprawy i wykracza poza zakres przedmiotowy wniosku o ukaranie.

Z tych powodów konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi *meriti*, który uwzględni zaprezentowane powyżej rozważania i ukształtuje orzeczenie w sposób wolny od stwierdzonych w następstwie rozpoznania kasacji naruszeń prawa materialnego.